

Arrest

nr. 95 796 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat I. SIMONE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bisali origine. U werd geboren op 20 november 1976 te Wum. Sinds 2002 bent u lid van de Southern Cameroons National Council (hierna SCNC). Uw taak was het sensibiliseren van de bevolking. U werd een eerste keer gearresteerd in Wum op 10 september 2009 door gendarmes wegens sensibilisering en het uitdelen van pamfletten. U werd vastgehouden tot 15 januari 2010 in de gendarmerie in Wum. Uiteindelijk werd u vrijgelaten omwille van het feit dat de verwondingen die u had opgelopen tijdens uw detentie ontstoken waren en de gendarmes geen tijd hadden om u te behandelen. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u zich niet meer zou inlaten met SCNC-zaken. U verhuisde na uw vrijlating naar Buea. Op 20 mei 2010 werd u een tweede keer opgepakt bij een vreedzame betoging in Buea en overgebracht naar de gendarmerie in Buea. Op 21 september 2010 kwam u vrij met behulp van een SCNC-advocaat. U zette uw activiteiten

voor SCNC verder. Op 18 juli 2011 werd u opnieuw opgepakt toen u terugkwam van een SCNC vergadering in Ekona. De politie vond bij een controle badges, t-shirts en lidkaarten van SCNC in uw bezit en u werd vastgehouden in de gevangenis tot 19 september 2011. Via dezelfde advocaat van SCNC kwam u vrij op borgtocht. U hernam uw activiteiten en op 1 oktober 2011 werd u opgepakt tijdens een SCNC viering in Ekona. U verbleef in de gevangenis van Buea tot 20 maart 2012 waarna u wist te ontsnappen met behulp van een bewaker. U trok naar een vriend in Douala die u hielp om het land te verlaten op 12 april 2012. Op 13 april arriveerde u in België alwaar u op 16 april 2012 asiel aanvroeg. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende stukken neer; een lidkaart van SCNC uitgegeven in België en gedateerd op 17 juni 2012, een bijdrage voor de registratie als SCNC-lid op 11 juni 2012, een vlagje van SCNC, een badge van SCNC, een foto van u en SCNC voorzitter Chief Ayamba genomen in 2008, een steunbrief van SCNC vice-voorzitter Nfor Ngala Nfor in verband met uw activiteiten en problemen in Kameroen, een medisch verslag van Dr. Claudia Lepage in verband met opgelopen verwondingen en twee enveloppes die de overtuigingsstukken bevatten die u voorlegt in het kader van uw asielrelaas. Tijdens het gehoor toonde u tenslotte een SCNC t-shirt dat u aanhad."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de*

réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u verklaringen aflegde betreffende de SCNC die van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten teniet doen.

U verklaarde dat u sinds 2002 actief lid was van de SCNC en de bevolking sensibiliseerde omtrent de geschiedenis van Zuid-Kameroen. U deed dit in Wum, Mutengene, Ekona en Buea. U hield zich hiermee bezig als u niet aan het werk was of bij uw vriendin was (CGVS gehoorverslag p. 11). U verklaarde persoonlijke contacten te hebben met de voorzitters van de Noordelijke en Zuidelijke zone van de SCNC, alsook met secretaris-generaal, vice-voorzitter en voorzitter van de SCNC (CGVS gehoorverslag p. 4,6,13). U zou op vraag van hen sensibiliseringsacties hebben georganiseerd en SCNC-takken hebben opgericht (CGVS gehoorverslag p.6, 13). Gevraagd naar hoe u mensen sensibiliseerde antwoordde u dat u op straat ging en sprak met mensen over Zuid-Kameroen, hen soms eten en drinken kocht en soms boeken gaf over Zuid-Kameroen zoals 'The truth of the matter' van Njoh Litumbe (CGVS gehoorverslag p. 11). Evenwel dient vastgesteld te worden dat het betreffende boek niet geschreven werd door Njoh Litumbe maar door SCNC vice-voorzitter Nfor Ngala Nfor (zie informatie administratieve dossier). Dat u als SCNC'er wiens taak het was om de bevolking te sensibiliseren dit niet weet is opmerkelijk te noemen. Verder verklaarde u in Wum, Ekona, Mutengene en Mile 16 takken van de SCNC opgericht te hebben (CGVS gehoorverslag p. 11). Gevraagd naar wie de instructies gaf om de takken in Ekona en Mutengene op te richten gaf u aan dat was op vraag van Sylvester Taku, de voorzitter van de SCNC in de Zuidelijke zone (CGVS gehoorverslag p. 13). Gevraagd of dan u veel contact met hem had antwoordde u bevestigend (CGVS gehoorverslag p. 13). Evenwel dient vastgesteld te worden dat, toen u eerder tijdens het gehoor gevraagd werd naar de voorzitter van de SCNC in de Zuidelijke zone u met moeite op de naam Taku kwam (CGVS gehoorverslag p. 10). Pas verder in het gehoor wist u zijn voornaam te noemen (CGVS gehoorverslag p. 11). Gezien uw bewering dat u frequent contact had met Sylvester Taku en op zijn vraag twee takken van SCNC zou opgericht hebben is het merkwaardig dat u desgevraagd van deze persoon met moeite zijn achternaam en pas later zijn voornaam kon noemen. Gevraagd of u de structuur binnen de SCNC kunt uitleggen, en welke verschillende niveaus er zoal bestaan, antwoordde u dat er een Noordelijke en Zuidelijke zone is, waaronder 13 'Local Government Area's' (verder LGA's) staan die verder onderverdeeld zijn in sub-Local Governments (CGVS gehoorverslag p. 12). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Noordelijke en Zuidelijke zone onderverdeeld zijn in 13 counties – ook wel divisies genoemd – die op hun beurt onderverdeeld zijn in LGA's. Het laagste niveau is een 'branch' of 'precinct' (zie documentatie in administratief dossier). Dat u deze structuur foutief weergeeft, tast de geloofwaardigheid van het door u geopperde actieve lidmaatschap van de beweging SCNC aan. Gevraagd of SCNC een jeugdafdeling heeft antwoordde u bevestigende en voegde u eraan toe dat dit de SCYL (Southern Cameroons Youth League) is (CGVS gehoorverslag p. 16). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat dat SCNC geen aparte jongerengroepering heeft. Gevraagd naar het motto van de SCNC wist u met moeite deze slogan te citeren (CGVS gehoorverslag p. 13). Gevraagd of de SCNC een volkslied heeft voor Zuid-Kameroen antwoordt u bevestigend maar geeft daarbij aan dat u niet weet welk het is (CGVS gehoorverslag p. 15). Dat dergelijke feiten niet tot uw basiskennis behoren doet verder afbreuk aan uw beweerde profiel als actief SCNC lid.

Verder gevraagd naar de verschillende voorzitters die de SCNC gekend heeft stelt u enkel de huidige voorzitter Chief Ayamba te kennen (CGVS gehoorverslag p.15). U stelt niet te weten sinds wanneer Chief Ayamba voorzitter is, noch kent u zijn voorganger (CGVS gehoorverslag p.15). Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat Justice Frederick Ebong in april 2000 werd gekozen tot voorzitter van de SCNC, dat hij werd opgevolgd door Martin Luma in juni 2001 en dat na diens overlijden Chief Ette Otun Ayamba SCNC voorzitter werd (zie bijgevoegde informatie). Dat iemand met uw voorgehouden

SCNC profiel, die verklaarde sinds 2000 interesse te hebben in de SCNC en sinds 2002 officieel lid te zijn dit niet zou weten komt weinig geloofwaardig over. Als u verder in het interview gevraagd wordt of de naam Frederick Ebong u iets zegt geeft u aan dat hij drie namen heeft zijnde Justice Ebong Alogbede en dat hij op de nationale radio van Buea de onafhankelijkheid van Kameroen heeft uitgeroepen (CGVS gehoorverslag p. 16). Het feit dat u Justice Frederick Ebong kent maar niet weet dat hij ooit voorzitter was van de SCNC doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder gevraagd naar de onafhankelijkheidsverklaring uitgeroepen door de SCNC geeft u aan dat deze plaatsvond in Buea maar u wist niet wanneer die heeft plaatsgevonden omdat dit 'voor uw tijd was' (CGVS gehoorverslag p. 16). Eerder tijdens het gehoor bleek u duidelijk op de hoogte van de All Anglophone Conference (AAC 1) in 1993 te Buea (CGVS gehoorverslag p. 16). Dat u daarentegen de onafhankelijkheidsverklaring van de SCNC in 1999 niet zou kennen omdat dit voor uw tijd was komt dan ook weinig overtuigend over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd naar veranderingen binnen de SCNC gaf u aan dat er problemen waren tussen de voorzitter en vice-voorzitter van de SCNC maar dat u dat niet mag uitleggen. Opnieuw gevraagd naar die strubbelingen herhaalde u dat dat de interne keuken betrof en er niet over wenste uit te wijden (CGVS gehoorverslag p. 15). Voor iemand die verklaart zijn land ontvlucht te zijn omwille van politieke vervolging kan dergelijke houding ten aanzien van de asielinstanties weinig ernstig genoemd worden.

Verder legde u weinig overtuigende verklaringen af betreffende uw activiteiten voor de SCNC.

U stelde contact te onderhouden met prominente leden van de SCNC en meerdere keren per week meetings te organiseren voor de SCNC (CGVS gehoorverslag p. 4,6,12). Gevraagd wat er op die meetings werd besproken antwoordde u dat dit over de geschiedenis van Zuid-Kameroen ging. Gevraagd naar andere onderwerpen die besproken werden gaf u aan dat het meestal over de geschiedenis van Zuid-Kameroen ging en soms over de economie (CGVS gehoorverslag p.12). Als u erop gewezen wordt dat SCNC-leden de geschiedenis vroeg of laat wel zouden kennen antwoordde u vaagweg dat jullie ook spraken over hoe de SCNC moet werken en hoe mensen serieus moeten zijn over hun werk (CGVS gehoorverslag p. 12). Voor een actief SCNC-lid dat op vraag van de voorzitters van de Noordelijke en Zuidelijke zone van de SCNC takken heeft opgericht weet u bijzonder weinig gedetailleerde informatie te geven over de inhoud van de door u georganiseerde meetings.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Volledigheidshalve dient nog een kanttekening gemaakt worden bij uw verklaringen dat op 26 augustus 1986 alle inwoners van het dorp Nyos waaronder uw vader en twee broers omgekomen zouden zijn ten gevolge van het testen van Europese bommen door de Kameroense overheid (CGVS gehoorverslag p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat op die dag het meer Nyos plots een grote wolk CO₂ uitstootte waarbij ongeveer 1.700 mensen in nabije dorpen en steden omkwamen. In weerwil van uw verklaring/overtuiging betrof het een natuurramp.

De door u neergelegde stavingsstukken wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ter staving van uw asielrelaas legde u een lidkaart van de SCNC neer uitgegeven in België op 17 juni 2012 en een registratiebewijs. Deze tonen enkel uw lidmaatschap aan van de SCNC sinds 17 juni 2012 maar zijn geenszins een bewijs van uw beweerde SCNC activiteiten in Kameroen. Dezelfde vaststelling dient gemaakt te worden met betrekking tot het vlagje en badge van de SCNC en de foto van u en SCNC-voorzitter Chieff Ayamba. De steunbrief van de SCNC is op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen gezien het gesolliciteerd karakter van dit document. Het voorgelegde doktersattest maakt melding van door u opgelopen letsels maar is geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.6. Het komt aan verzoeker toe om de bevindingen van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.7.1. Verzoeker stelt dat de beslissing op onjuiste feiten is gebaseerd, verwijst naar de door hem tijdens de procedure neergelegde documenten en betoogt dat na de opvraging ervan blijkt dat de stukken niet in het administratief dossier zaten. Verzoeker stelt dat hij enkel het gehoorverslag, het verslag van het eerste interview bij de dienst Vreemdelingenzaken, een antwoorddocument met betrekking tot de SCNC en een artikel uit Wikipedia over Lake Nyos heeft ontvangen.

2.7.2. In eerste instantie blijkt dat de door verzoeker opgesomde stukken die hij hangende procedure neerlegde zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden en ook werden betrokken bij de beoordeling van de bestreden beslissing, zoals onmiskenbaar blijkt uit de bewoordingen ervan. Verzoeker toont dan ook niet aan hoe het feit dat de stukken die hij zelf neerlegde, en die hij dus kent, hem niet zouden zijn toegezonden, zo dat al bewezen zou kunnen worden geacht, hem in zijn belangen zou hebben geschaad, temeer nu hij daarover niet verder uitweidt.

2.8. Voorts “raadt” verzoeker de verwerende partij “aan” om meer betrouwbare bronnen dan Wikipedia aan te halen bij het nemen van de bestreden beslissing. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker dan wel de betrouwbaarheid van de door de verwerende partij gehanteerde informatie in twijfel trekt, doch geen elementen bijbrengt waarmee hij daadwerkelijk zou kunnen aantonen dat de informatie verkeerd is. Verzoeker beperkt zich dus tot het louter uiten van kritiek op de informatiebron van het CGVS, zonder zelf de moeite te nemen enige objectieve, betrouwbare informatie bij voorliggend verzoekschrift te voegen. Dit klemmt des te meer nu samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat op pagina 3 van het Wikipedia-artikel verschillende referenties en externe links zijn weergegeven, die de informatie van de verwerende partij bevestigen, namelijk dat op 26 augustus 1986 het meer Nyos plots een grote wolk CO₂ uitstootte waarbij ongeveer 1.700 mensen in nabije dorpen en steden omkwamen. Het betrof wel degelijk een natuurramp en niet een test van Europese bommen door de Kameroense overheid, zoals verzoeker beweert (CGVS gehoorverslag, p.4). Bovendien wordt één en ander ook bevestigd in de bij de nota gevoegde internetartikels. Het desbetreffend motief van de bestreden beslissing blijkt dan ook onverminderd overeind.

2.9. Verzoeker herhaalt vervolgens de kern van zijn asielrelaas en stelt dat hij zich vergiste omtrent de naam van de schrijver van het boek “*The truth of the matter*”, dat de vraag ernaar hem slechts één keer werd gesteld en hij zijn fout tijdens het gehoor niet meer kon rechtzetten. Enerzijds ziet de Raad niet in om welke reden verzoeker niet spontaan zijn vergissing omtrent de naam van de schrijver zou kunnen rechtzetten tijdens het gehoor. Bovendien kan van iemand die sinds 2002 actief lid van het SCNC zou zijn geweest en ondermeer beweert sensibiliseringsacties te hebben georganiseerd, waarbij hij soms eten, drinken en boeken gaf over Zuid-Kameroen zoals het hierboven aangehaalde boek, kan wel degelijk verwacht worden dat hij minstens op de hoogte is van de correcte auteur van dit boek. Immers, het betreffende boek is niet geschreven door Njoh Litumbe, zoals verzoeker verkeerdelijk beweerde, maar door SCNC vice-voorzitter Nfor Ngala Nfor (zie informatie administratieve dossier). Dat verzoeker als SCNC'er wiens taak het was om de bevolking te sensibiliseren dit niet weet is geenszins aannemelijk.

2.10.1. Verzoeker poogt verder aan de hand van een weergave van de gegevens die hij wel kon verschaffen tijdens het gehoor over de SCNC en stelt dat de verwerende partij ten onrechte heeft aangehaald dat hij de structuur verkeerd heeft weergegeven doordat hij bepaalde termen zoals “*branch*” of “*precinct*” niet heeft gebruikt, terwijl hij effectief heeft aangehaald dat er twee zones zijn, het Noorden –met 6 zones- en het Zuiden –met 7 zones- en dat deze zones nog verder zijn onderverdeeld. Het feit dat bepaalde termen niet werden gebruikt houdt niet in dat verzoeker verkeerde informatie heeft gegeven over de structuur binnen de SCNC.

2.10.2. Verzoeker kan desgevallend worden bijgetreden waar hij stelt dat het feit dat hij bepaalde termen niet heeft gebruikt op zich nog niet leidt tot de vaststelling dat de informatie die hij heeft verstrekt over de structuur van de SCNC verkeerd zou zijn, maar de vaststelling dat hij de geijkte termen in zijn verklaringen achterwege heeft gelaten moet worden samengelezen met de andere bevindingen van de verwerende partij:

Zo verklaarde verzoeker, in strijd met de informatie in het administratief dossier, dat de SCNC een jongerenafdeling heeft, meer bepaald de SCYL, en dit thans, in zijn verzoekschrift, bevestigt onder verwijzing naar zijn stuk 11 en betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de SCNC geen jongerenafdeling heeft. Evenwel blijkt uit het door verzoeker neergelegde stuk 11 dat daarin duidelijk wordt gesteld dat *'The Southern Cameroons youth League (SCYL): is not, and has never been and will never be the Youth Wing of the Southern Cameroons National Council (SCNC)'*. Verzoeker slaagt er dus niet in het standpunt van de verwerende partij, gegrond op de stukken van het administratief dossier, met name dat de SCNC geen jongerenafdeling heeft, te ontwrichten. Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift blijft vasthouden aan zijn verklaringen met betrekking tot de jongerenafdeling en erop hamert dat die al meer dan 17 jaar bestaat, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn activisme binnen de SCNC.

Verder komt het, gezien verzoekers beweerdelijke frequent contact met Sylvester Taku de voorzitter van de SCNC in de Zuidelijke zone en het feit dat hij op zijn vraag twee takken van SCNC zou opgericht hebben, niet aannemelijk over dat verzoeker aanvankelijk betreffende deze persoon met moeite zijn achternaam en pas later zijn voornaam kon noemen. In zoverre verzoeker bovenstaande vaststelling tracht te weerleggen met het verwijzen naar een term in de psychologie *'tip-of-the tongue'*, is de Raad van oordeel dat deze vergoelijking *in casu* niet opgaat, nu verzoekers verklaringen over de SCNC op velerlei vlakken dermate gebrekkig zijn dat ze, alle samengelezen, tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers activisme moeten doen besluiten. Zo wist verzoeker, naast de hiervoor reeds gedane vaststellingen, slechts met moeite de slogan van de SCNC te citeren –verzoeker stelt dan wel dat dit een subjectieve bewering is van de interviewer, maar uit het gehoorverslag (p 13) blijkt onmiskenbaar dat verzoeker moeite had met het weergeven van de slogan-, wist hij niet wat het SCNC volkslied is voor Zuid-Kameroen, kende hij van alle voorzitters van het SCNC enkel de huidige voorzitter doch zonder te weten sinds wanneer hij voorzitter is, kon hij niet de naam van zijn voorganger geven, bleek hij niet te weten dat Frederick Ebong ooit voorzitter was van de SCNC, noch wanneer de onafhankelijkheidsverklaring door het SCNC plaatsvond, stelde hij, opvallend genoeg, niet te wensen uit te wijden over de veranderingen binnen de SCNC en legde hij tot slot weinig overtuigende verklaringen af betreffende zijn activiteiten voor de SCNC. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij, op grond van verzoekers gebrekkige basiskennis zoals die tot uiting komt in de bestreden beslissing en het slechts aarzelend kunnen weergeven van een aantal wezenlijke gegevens met betrekking tot de SCNC, genoegzaam tot de conclusie kon komen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd profiel als actief SCNC-lid. In zoverre verzoeker zijn gebrekkige kennis aangaande het SCNC tracht te betwisten door in voorliggend verzoekschrift te wijzen op elementen waarvan hij wel op de hoogte zou zijn, dient erop gewezen dat dit geen afbreuk doet aan de zwaarwichtige vaststellingen die door de verwerende partij werden gedaan. Nu verzoeker zijn profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, kan verder geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge hiervan zou hebben ondervonden. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij hierover verder moest motiveren.

2.11. Betreffende de door verzoeker bij voorliggend verzoekschrift gevoegde bijdrage voor de registratie als SCNC-lid op 11 juni 2012, een badge van SCNC, een foto van verzoeker en SCNC voorzitter Chief Ayamba genomen in 2008, een steunbrief van SCNC vice-voorzitter Nfor Ngala Nfor in verband met verzoekers activiteiten en problemen in Kameroen, een medisch verslag van Dr. Claudia Lepage in verband met opgelopen verwondingen en twee enveloppes, moet er samen met de verwerende partij op worden gewezen dat deze stukken reeds in de bestreden beslissing zijn beoordeeld en dat verzoeker deze beoordeling ongemoeid heeft gelaten.

2.12. Voorts, daargelaten de vraag of de bijgebrachte SCNC-lidkaart, uitgegeven in maart 2002 –en dus geenszins een bewijs voor verzoekers lidmaatschap toen hij zijn land van herkomst verliet- kan worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet en los van het feit dat niet valt in te zien om welke reden verzoeker dit stuk pas op dit ogenblik in de procedure voorlegt terwijl hij ten tijde van het gehoor verklaarde zijn lidkaart niet te hebben kunnen meenemen, dient erop gewezen dat om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.13. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de

Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch, gelet op het feit dat hij geen andere elementen bijbrengt dan deze die zijn asielrelaas constitueren, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS